

BOG

GIÆVER OG LUNKER (/BOEGER/GIAEVER-OG-IUNKER)

Af Erlend Loe (/forfattere/erlend-loe) (2024)

[Log ind \(/user/login?destination=/boeger/giaever-og-iunker\)](/user/login?destination=/boeger/giaever-og-iunker) for at anmelde

Med begsørt humor leverer Loe en grovkornet generationsbashing i form af en gammel fars videreførelse af en nedaravet nabokonflikt.

ANMELDELSE

02 apr.24

(/users/britta-riis-langdahl)

Af **Britta Riis Langdahl** (/users/britta-riis-langdahl)
Skribent

Med begsørt humor leverer Loe en gang grovkornet generationsbashing i form af en gammel fars videreførelse af en nedaravet nabokonflikt.

Fortælleren er den gamle mand fra Giæver-slægten, som før sin snarlige død vil videregive sin søn sin uforbeholdne mening og lærdom om mangt og meget. Og det er ikke så lidt, der skal huskes, hvis slægtens indædte forbitrelse skal føres videre. Loes sære sarkasme udfoldes i den på alle måder grovkornede og humoristiske stil, som vi kender ham bedst for.

Faren beder sønnen optage samtalen, så han kan udføre sin fars sidste vilje bedst muligt: *"Det, der ikke bliver fortalt, forsvinder. Det, der bliver fortalt, forsvinder også, men det tager længere tid. Okay? Forstået? Er du klar? Godt."*

Det er hele fortællingens kerne, at sønnen en dag skal videreføre slægtens traditioner og følge farens nævenyttige vejledninger. Det hele er pakket ind i farens ubestridte tro på, at sønnen adlyder hans råd. Det er dog uvist om den tilhørende voksne søn lytter, da vi på

intet tidspunkt får at vide, om han er der, lytter eller allerede er udvandret. De fleste ville nok gøre det sidste med en far i den kaliber, der udskammer alle omkring sig, heriblandt konen, børnene, naboerne, de unge og ja, hele samfundet.

Giæverne bor højt på skråningen med udsigt til selveste Giæverfjeldet. Herfra ser de ned på lunkergården på flere måder. Lunkerne har bygget deres gård på en *fjollet og grinagtig* placering på selve skråningen, hvilket betyder, at Lunkerne med tiden er blevet asymmetriske. Fra generation til generation bliver deres ene ben længere end det andet, hvilket naturligvis gør dem *frastødende at se på med deres skæve gang på fladt underlag*. Men det er ikke det eneste, der er i vejen med dem. Faktisk er alt galt med Lunkerne.

Den gamle Giæver har sine egne teorier og sandheder om verden, og man må inderligt håbe, at både sønnen og læseren har et effektivt filter. Selvtilliden mangler ikke noget hos den brovtende fortæller: *"Jeg oplever, at for eksempel du ligger et par procentpoint bag for eksempel mig på intelligentskalaen."*

En grov gang generationsbashing flyder ud af den gamle far, der ikke har meget tilovers for de unge i byerne og deres uddannelser: *"... en god anledning til at træde ud af de produktives rækker og formulere svævende tanker eller simpelthen bare at opfinde historier, der ikke findes."* Tilmed går de unge jo i noget så ufornuftigt som fløjlsbukser!

Til det sidste kæmper han, Giævermanden, for at videreføre sin slægts selvudnævnte privilegier? Det er magtpåliggende, at regnskabet gøres op, inden han forlader verden, og først efter lunkermannen er afgået ved døden. Man skulle nødtigt tabe kampen før den grimme og uforstandige nabo er draget bort.

Gakkede, grove og sjove Loe skaber en Giæverkarakter med begsort humor og sarkasme, der emmer af politisk ukorrekthed. Det er alt andet end kedeligt.

BOGDETALJER

Andre bøger af Erlend Loe